

har faaet en bedre Opfattelse, saa har jeg slet ikke Noget derimod, skjøndt den beror paa et Selvsbedrag, nemlig derved, at han tror det er os, som ere forandrede, hvorvel det alligevel maa være ham selv, hvis ellers der er Noget deri, idet det jo er soleklart, som ogsaa udviklet af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), at vor hele Virksomhed, vor passive Boldning lige over for Ministeriet og, for saa vidt den har været aktiv, da ogsaa denne, har været et Vidnesbyrd om, at selv om det ikke under de nuværende Forhold kan lykkes os — det se Andre ligesaa godt som vi — at gennemføre vore Grundsetninger, saa have vi dog den Trøst, at vi fasholde dem. Det ærede Medlem nævnte med stærke Toner, at der hvilede et tungt Ansvar paa denne Forsamling, dersom ikke Kravene lige over for Forsvarsudvalget, som efter vore Voteringer ere tilfredsstillende med henved 7 Millioner Rigsdaler, ere tilstrækkelige, den Dag Vandet kommer i Fare. Hertil svarer jeg: Hvad vilde det ærede Medlem da sige, hvis vi anvendte denne Maalestof paa ham og hans Bemærkninger? Har Noget været at anvende denne Maalestof med Hensyn til de Ulykker, der have rammet Landet? Nei, vi have nok udtalt, at der vist er begaaet store Fejl både før Krigen og under Krigen, baade med de aandelige og de mest materielle Baaben, men dertil har endnu Ingen naaet, at man har sagt, at det var det ærede Medlem og hans Bemærkninger, der raadede for Bevillingerne gennem deres Rigsraad, at de ikke have frelst Fædrelandet, men set det sønderrevet. Jeg kommer imidlertid tilbage til Sagen, som den foreligger her, og saa haaber jeg, at det ærede Medlem endnu har saa meget tilbage af sin parlamentariske Sands, at han er enig med mig i den Løfte, jeg før udtalte, og som jeg gjentager og paa det Bestemteste hævder, at naar Regjeringen tager imod Finantsloven, saa er det denne Regjeringens Ansvar, om det, der er bevilget paa dette eller hint Punkt, ikke er tilstrækkeligt. Det er den Regjeringens Ansvar, der indstiller Finantsloven til Stadsfæstelse, og har nu Regjeringen den samme Mening om dette Hovedspørgsmaal, Pantferksibene, dette ogsaa i mine Dine store og vigtige Spørgsmaal, som det ærede Medlem, har Regjeringen den Mening, at der deraf kan flyde det Forhold, den Sagernes Stilling engang, maasse i den nærmeste Fremtid, at Landets Frelse beror paa, hvorvidt denne Bevilling gives eller ei, har Regjeringen den samme Anskuelse, som er udviklet af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Bille), og den dog tager imod Finantsloven, saa siger jeg om en saadan Regjering, at den sætter sin Magtlyst og sine særegne Interesser, over de Interesser, der ere knyttede til Fædrelandets Vel. Det gjælder ikke saaledes om os, der ikke have denne Anskuelse; men har Regjeringen den Anskuelse, at der er Tale om Interesser, der ere knyttede til

Fædrelandets Vel, saa sætter den under den nævnte Forudsætning Partiinteressen over det, der gjælder Hensynet til Fædrelandets Vel. Jeg tror altsaa ikke, at det vil lykkes det ærede Medlem, at smøre Noget af det over paa os, som naturligt maa ligge hos den ærede Regjering og hos dem af Regjeringens Tilhængere, som saa ivrig klamre sig fast til den, selv hvor den skulde synes at være i meget betydelig Savsnød. Dernaest kom det ærede Medlem til at meddele, at jeg skulde have sagt, at dersom vi fortsatte med et Ministerium uden Mening, maatte vi snart erkjende, at der var en Skavank ved Forfatningen, og til at lade indflyde den Bemærkning, at jeg raabte tidt paa Misforstaelfer. Nei, det er ingenlunde min Bane, jeg er tilbøjelig til at staa ved mine Ord til enhver Tid, men naar der er en saa aabenbar og piensynlig Misforstaelse tilstede som her, saa troede jeg, at jeg kunde gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han havde hørt Odsjørerens Udtalelser feil. Jeg omtalte ikke, hvorvidt det maatte komme frem, at der er Skavanker andet Sted, dersom vi skulde fortsatte med et Ministerium uden Mening, men jeg sagde, at vi skulde fordre at have et Ministerium med Mening, og naar det da ikke lykkes et saadant Ministerium paa en forstandig Maade, naturligvis ikke ved at komme med sit Ultimatum strax, men dog ved at søge at faae sin hele Virksomhed og Forhandling med Thinget præget af en bestemt politisk Overbevisning, naar det ikke lykkes ved de vælgende Ministerier maasse af forskjellig politisk Farve at tilveiebringe saa meget Samarbejde mellem de to Thing, at der dog kunde komme noget Liv og Frugtbarhed paa det politiske Omraade, maa det blive Genstand for den alvorligste Overveelse hos fædrelandskjærlige Mænd, om der dog ikke er Skavanker i Forfatningen, der trænge til at afhjælpes. Jeg udtalte, at først trænge vi til Ministre med Mening og dernæst til en Erfaring for, hvorvidt disse Ministre med Mening vilde være i Stand til, at benytte den nuværende Forfatning, og naar da begge Dele glippede, foreskød den Overveelse, som da utvivlsomt vilde komme tilstede fra andre Sider. Det

Rettelser.

- Sp. 2013, L. 22 f. n.: „at være“ læs: „at gaa af“.
 — 2166, L. 14—15 f. o.: „var at enkelte af de myndige Arvinger søstede offentligt Skifte og de andre ikke.“ læs: naar enkelte af de myndige Arvinger søstede offentligt Skifte og de andre ikke, var at lade dem, der søstede offentligt Skifte, betale Omkostningerne derved.“
 — 2299—2300, L. 19 f. n.: „35,000 Rd.“ læs: „40,000 Rd.“
 — 2351, L. 13 f. o.: „at de dele min Anskuelse, at det“ læs: „at de begge dele Anskuelse med hinanden i Mod sætning til mig; det“.